Златище е първата огнева линия над Сараево, на която са загинали най-много сърби.

Под окопите, под непрекъснат снайперски огън, се вият надолу серпентините на пътя, който води от Требевич към града. Това са ‘Осмиците’, по които като деца се спускахме с шейни, докато вятърът свиреше в ушите ни, а косите на момиченцата ни гъделичкаха по носовете. Сега тук се загива.

Стоим в окопа, докато вали онзи същият пухкав сняг, покривайки нашия блян долу със сънна белота.

По стените на задимената землянка зад гърба ни са налепени голи красавици, изрязани от илюстровани списания. Жени тук, иначе, не идват, твърде опасно е. Кожата на дланите на дрипавите бранители на онова, което е останало от Сараево, залепва за ледения метал на оръжието. Няма ръкавици.

На позицията не заварвам нито един боец от миналата зима. Загинали са всички, освен Вук, от когото е загубена всякаква следа. Някои твърдят, че и той бил загинал, а други – че се върнал в Америка, където, преди тази война, живял цели десет години. Там работел най-различни работи: бил спаринг партньор на боксьори, наемател на паркинг в Бронкс (Ню Йорк), пазител на реда в дискотеки, каскадьор и бодигард. А през цялото това време да издържи му помагала само една мечта – да се върне в Сараево и отново да отвори хана, който отдавна държали неговите стари, край пътя, на изхода на града. “Рядко има сърбин, който да познава дядо си!” – казал един поет. Дядото на Вук загинал в Първата световна война, а баща му е убит във Втората. “Кой ни е виновен, че сме построили къща насред пътя!” – писал Йо-

ван Цвиич. А техният хан наистина бил на пътя. В американския затвор ‘Куентин’, където прекарал една година заради някакво сбиване и незаконно притежаване на оръжие, Вук, споделяйки килията с един от италианските мафиоти, спечелил благосклонността им, тъй като те веднага познали в негово лице смел и решителен човек, и, след като излязъл, станал дясна ръка на ‘capo di famiglia’ Лучиано Гапа, който му дал възможност да развие самостоятелен бизнес с риба на доковете на Ню Йорк. Вместо да остане в Америка и да забогатее, Вук съумял да спре навреме, да ликвидира бизнеса, да изтегли парите си и да се върне в родния си град, където откупил някогашния имот на предците си, а от стария хан направил един от най-луксозните ресторанти в града.

Разбрал, че избухването на войната е само въпрос на дни, отворил широко врати за всеки, който се отбие, а от фризерите извадил всички запаси от дивеч, агнешко, пилешко и риба, започвайки невиждана гощавка, която, говори се и днес, продължила цяла седмица. Гощавал безплатно и сърби, и хървати, мюсюлмани и евреи, както и много чужденци, които случайно били в града. Когато била изпита и последната бутилка френско вино от мазата, и до последна капка – големите колекции шотландско уиски и американски бърбън, взел карабината, а ключовете закачил на халката на външната врата, заедно с бележка, на която била написана заръка към бъдещия собственик: “ПОПАЗИ МИ ГО, ДОКАТО СЕ ВЪРНА.”

Цяла година от околните планини Вук наблюдавал с бинокъл своя ресторант, а когато една сутрин съзрял зеленото знаме с лилиите върху покрива на хана, в който се настанил щабът на муджахедините, лично поставил снаряд в цевта на едно оръдие, прицелил се с помощта на артилерист

и дръпнал връвта, гледайки как мечтата му отива във въздуха.

Изпушил последната цигара до оръдието и изчезнал без следа, преди мечтата му, превърната в тъмен облак дим, да избледнее в сараевското небе.